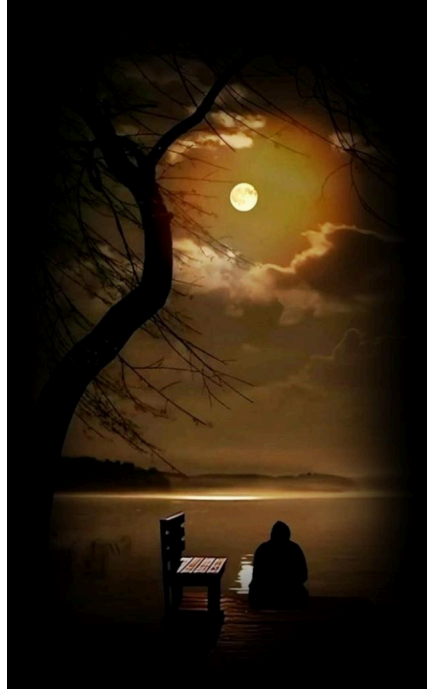

Asude Bir Bahar Akşamı

– redfer · 14 Temmuz 2024

*

bir yaz günün habercisi olan güneş gitmek üzere
mor tepenin ardına çekiliyor
ışığı kızıl ve sarının en kesif tonlarında
bir yansımayla evlerin pencerelerine vuruyor
gökte asılı kalan renklerini toplamadan
çekip gidiyor öylece
sessiz ve aheste

bahardan olacak ki yeşilin bamteline dokunan ışık huzmeleri
bahçedeki kadim çınarın
köz köz olmuş meşenin yapraklarını
birer birer dökmeye hevesli
cüretkar bir edayla etrafa çoktan meydan okumuş bile
tüm huzme oyunlarından geriye
hafif bir rüzgarın neşeyle göğe savurduğu
esrik ve baygın yapraklar kalıyor

düşüne savruluyor o sevgilinin
göğün ebrusuna karışıyor
güneş, kalan bütün renklerini de toplayınca
yanmaya koyuluyor ipil ipil ışıkları şehrin
renkler eşitleniyor asude bir bahar akşamında
ve gece katran siyahını büründüğü vakit
yorgun bir su gibi dinlendiriyor zamanı

demleniyor gece
saatlerin hızında akışkan olan her ne varsa
el etek çekiyor
durağan mutak bir seyirde geceden
parlak aynalı cam bir küre
geceyi izhar edercesine ışıldıyor
önünde uzanan koca bir deniz
mehtabını ufkun son noktasına yaymaya gayretkar
billur bir küre kesiliyor göğün odağında

gökteki ayın o zarif kıvrımlarının raksına
şahitlik edecek kadar
görmekli bir ışık kaynağı oluveriyor güneşten el alınca
gece sessiz
gece ışıltılı
gece munis bir aşık edasıyla
günü biteviye bitirmeye hazırlanıyor
geceyi bölen tek tük sesler yankı buluyor sokak aralarında

bir çocuk sesi sızdırıyor pencereler
annesinin müşfik kollarında
geceye inatla direnen sesler büyüyor
niyaza durmuş bir zahidin nidası
belki karşılık buluyor semanın meçhul köşelerinde
ay sükut ediyor
ta ki sesler uzaklaşınca kadar

dinmiş denizin dalgaları çekiliyor uzaklarda bir beldede
ve mehtap uykuyu yeğliyor
çehresi siyah koca bir boşluk kalıyor geriye
mahmur gözlerle o yar, o vakit

göğsünde terennüm eden musikinin
hoş nağmeleri içinde buluyor kendini

gecenin siyahını solurken ben
yürümekle koşmak arasında
seri adımlarla yol aldığım şehrin sokaklarında
soluk, sessiz çehreli insanların bakışlarına aldırmandan
bir silüete dönüşen hissiyatımla ilerliyor
gölgeleri bir heyulayı andıran
lodosun çarptığı azametli çınarların
gecenin siyahını katmerleyen yansımaları altında
hayallerimi kavramaya çalışıyorum

bir çınarın altında oturuyor
hayat dedikleri varoluş emarelerim
bir bir tüm uzuvlarımdan siliniyor
ve kendimi çok eskilerden aşına olduğum
bambaşka bir dünyanın içinde buluyorum

uzayan gölgelerden geçerek
gençlik yıllarına has o bildik ıtırılı yasemen kokularını soluyorum
içeri giriyorum
iki katlı, kesme taştan duvarları olan
beyaz sıvalı ve pencereleri mavi evin avlusundan
avludaki kesif bal kokusu
burnumun direğini sızlatmaya yetip artıyor bile
sol taraftan yukarı çıkan ahşap basamaklı gıcirtılı merdivenler
bana bıyıkları yeni terlemiş delikanlılık zamanlarımla çilesini,
geçmişimi fısıldıyor

her basamağa sinmiş acının kokusu uçuşuyor ortalıkta
duvarlar bir sır veriyor yıllardır kapısı açılmamış bu eve dair
raflar üstünde biriken toz yığınları
nice yaşanmışlıkları not etmiş
ve hatta cümle gördüklerini yazmış
bir gün okunsun diye

arka bahçedeki salıncak
kopan bir kayışıyla hala beklemekte

geçmiş zamanın şahitlerini
sardunyalara, hüsnü yusuflara, şeker lalelere, ortancılara
hala solmamışlar o günleri yad etmek üzere
çiçek tarhlarını geçince bahçenin az ötesinde
sağ tarafta ekili, birbirlerine sıkıca sarılmış
fasulye sırıklarının oluşturdukları oval kapılardan geçerken
hala bir yerlerde canlı duruyor verilen sözler de

şimdi sımsıkı kapalı kapılar ardında hapsolmuş geçmişim
perdeyi aralayıp göz ucuyla düşlerde seslenmekteyken
kesik kesik havlamakta olan karabaş
bölüyor bu yadımın son kırıntılarını
zihnim sis kaplı,
bulanık düşünce yığınlarını istiflemeye uğraşırken
ısıklıkla sessiz bir şarkı efsanesi çalıyorum

mütereddit haliyle dönüp dolaşıp aynı nakaratı tekrarlıyor
hayata güçlkle tutunmak zorunda olduğumu hatırlatan
binlerce düşünce öbeği...
yar ile kesintisiz bocalamalar arasında sıkışan ruhumu
kurtarmaya uğraşıyorum
lakin çok evvelden,
gönül denilen odanın oymalı kapılarının ardına
bir hayat gömdüğümü hatırlıyorum

tam o anda önümde kırılğan,
soluk mavi bir hayat boylu boyuna uzanmış yatıyor
her şey bir gölge misali sıyrılıyor
kah ayaklarımın altından kah sağımdan kah solumdan
eylem ve eylemsizlik arasında bikarar
şehrin kalan son ölgün ışıklarını
takip ediyorum varacağı menzilden habersiz

bu kadim şehir ağarmaya başlarken tan yerinden
güneş sedasının aksini gök kubbeye vurmaya yüz tutuyor
geceden bu yana
göğsümden dilime yol alıp
nakaratında asılı kalarak mırıldandığım şarkı
dilimden gönlüme tekrar yol bulmaya koyuluyor

melankolik ruh travmalarını mağlup etmeye hazır
bir avcı edasıyla beklemeye koyuluyorum
ruhumu kendi kalbiyle aharlayıp terbiye etmeye muktedir
bir gönül selametine muhtaç azat oluyorum tüm karanlıklardan
sisli puslu gecenin katmerinden

tekrar gözlerini açıyor ve başlıyor gün
büyüyen, akışkan gürültüsüyle beni tekrar yutmaya
devasa helezonun daireleriyle dönerek
karar bulmaya tekrar
asude bir bahar akşamının döngüsünde

redfer